

Lieve mensen, jong en oud,
in het bijzonder onze 100 jarige en haar familie
allen verbonden in Christus naam

‘Van zwaard tot ploegijzer’, steeds weer
als ik die woorden hoor,
dan denk ik: hoe mooi zal dat zijn!
Dat zal voor iedereen een stralende dag zijn!
Waarbij ik mij ook realiseer
dat in onze huidige tijd,
dan hele bedrijfstakken
in transitie moeten.
Want structureel zal er iets gaan veranderen.
Er is geen vraag naar zwaard, speer, oorlogstuig.
De wapenindustrie zal iets anders moeten.
Misschien kunnen we ons dan weer meer richten
op het **behoud** van de aarde.
Willen we werken
aan de akkoorden van de klimaattop.
Aan eerlijke verdeling, duurzaamheid
en verspilzucht tegen gaan.
Geen wachttorens of uitkijktorens meer
om vijanden in het oog te houden
of ertegen te waarschuwen.
Hoe mooi en hoopvol is dit visioen,
dit vergezicht.
Te lezen bij de profeet Micha en ook
bij de profeet Jesaja overigens.
Vorige week vertelde ik al dat Micha
waarschijnlijk een leerling was van Jesaja.

Alhoewel verschillende bijbeluitleggers schrijven dat deze woorden misschien niet afkomstig zijn Micha, maar van zijn tegenstanders.

Die de nogal scherpe taal van Micha tegenspreken, zodat naast de onheilsprofetie van Micha ook een heilsprofetie klinkt.

Nogmaals ik word wel blij van die woorden.

Het geeft mij hoop, want een visioen is iets dat gezien wordt in de verte.

Het gebeurt nog niet in onze werkelijkheid, maar kan wel dichterbij komen.

Iets om naar uit te zien, naar te verlangen en wat ik ook vind, iets om zelf ook aan te werken.

Iets wat we door de geschiedenis heen ook steeds tegenkomen.

Na de tweede oorlog vond men ook: dat nooit weer! Het moest anders.

In de tuin van het gebouw van de Verenigde Naties in New York staat het beeld van een man die een zwaard omsmeedt tot een ploegschaar.

Geschonken in 1958 door de toenmalige Sovjetunie.

Het beeld staat symbool voor het einde van geweld en het begin van de wereldvrede.

Daarvoor is de Verenigde Naties in het leven geroepen.

Maar, en daar knaagt juist die heilsprofetie van Micha soms ook bij mij,

als ik de krant lees of het nieuws luister,

is een wereldwijde gerechtigheid

en het einde van geweld

soms verder weg dan ooit.

Een groot deel van de wereldbevolking

gaat gebukt onder religieuze discriminatie

en sektarisch of racistisch geweld.

Er is veel onrust, ook in onze westerse wereld,

over de verrijking van de rijken

ten opzichte van de minderbedeelden.

Onze wereld lijkt wat dat betreft gewoon

op de wereld waarin Micha ook leefde.

Hij leefde, vertelde ik vorige week,
zo'n 740 a 700 voor Christus.
Er was onrust met Assyrie.
Het volk ging gebukt onder machtsmisbruik
en corruptie.
Micha klaagt daarom de machthebbers,
waaronder priesters en profeten, aan.
Zij misbruiken hun positie en
verrijken zich ten koste van anderen.
Rijken worden rijker en armen armer.
Er is tweedeling en bovenal
de mensen zijn God kwijtgeraakt.
Hebben nieuwe goden gevonden in macht en geld.

Ook in de tijd van Johannes de Doper,
vele eeuwen later is hetzelfde gaande.
Johannes roept de mensen op
om tot inkeer te komen.
Hij doet niet onder voor Micha.
Velen trekt hij met zijn woorden.
Zelfs de religieuze leiders van het volk
komen op Johannes af.
Maar ze krijgen van hem de wind van voren.
Adderengebroid noemt hij hen.
Blijkbaar zijn deze leiders niet geïnteresseerd in verandering,
maar vrezen ze de gunst van de Romeinse heersers
te verliezen als ze het volk niet rustig houden.
Politieke leiders die gaan voor eigen gewin
en met alle winden meewaaien.
Adderengebroid, ik moet zeggen
dat ik liever ook niet hoor dat
zoiets tegen mij wordt gezegd.
En als ik zoiets tegen u zou zeggen,
dan zou u ook zeggen: nou kan het wel!
Vermoedelijk laten we ons allen graag sussen
met woorden dat het wel meevalt.

En toch....blijft er bij wat knagen....
Als ik luister naar deze lezingen

en ze plaats in de context van die tijd.
Maar ook plaats in de context van onze tijd.
Dan lijkt het nogmaals over eenzelfde tijd te gaan.
Met dezelfde problematieken.
Kortgezegd: gaan voor jezelf en daarmee
los van God en los van elkaar.
Dan sluipt bij mij af en toe ook twijfel binnen.
Advent is een tijd van bezinning,
maar het kan af en toe ook een crisis
in je eigen geloofsleven
en denken teweegbrengen.
Tussen geloven en echt doen.
Want in het slechtste moment denk ik dan ook:
Ja, als er al ruim 2700 jaar geleden werd gesproken
over het omsmeden van zwaarden tot ploegscharen,
maar er is nog steeds niets veranderd,
wanneer komt dat dan nog eens?
Komt het überhaupt eigenlijk wel?

We zongen zopas lied 942,
uitgekozen door onze 100 jarige vanmorgen in de dienst,
het 1^e en 3^e couplet,
maar het 2^e heb ik eruit gelaten
om nu nog eens rustig voor te lezen:

*Mijn dagen zijn door twijfel overmand,
ik ben gevangen in mijn onvermogen.
Hebt Gij mijn naam geschreven in uw hand,
zult Gij mij bergen in uw mededogen?
Mag ik nog levend wonen in uw land,
Mag ik U eenmaal zien met nieuwe ogen?*

Soms kan door alles wat er gebeurt, privé,
maar ook in de wereld, de twijfel je overvallen.
Is het wel allemaal zo?
wanneer komen we ooit rustig
onder die wijnrank en vijgenboom te zitten?
Komt die stralende dag?
In het pastoraat hoor ik er vaak over,
ook vrijdagmiddag had ik het er nog

met onze 100 jarige over.
Ik begrijp die twijfel,
want soms overvalt die ook mij.
Ook dit is iets van alle tijden.

En toch heb ik dan die woorden nodig,
waartoe Micha en Johannes ons oproepen.
Om te keren en het vol en uit te houden.
Elkaar vast te houden in leven en geloof.
Niet alleen wij zoeken God,
God zoekt ook ons.
Hij kent ons in samenhang met onze naaste.
Want mens ben je met en door anderen.
Zoals in het symbolisch bloemstuk aangegeven.
De driehoek God, de ander en jezelf.
De tekst uit Micha
mag ons hoop geven en vertrouwen.
Eens zal er een tijd van vrede zijn...
Zal het een stralende dag zijn,
omdat God die rechter aan het licht brengt.
Tot die tijd mogen wij elkaar bemoedigen.
Met een lach, gebed, een kaart, vriendelijk zijn,
of zoals vrijdag en zaterdag de actie
van de gezamenlijke kerken
Minima voor minima.
Het zijn kleine dingen, lichtpuntjes,
om samen de handen uit de mouwen te steken,
om het samen vol en uit te houden,
ook als de twijfel toeslaat.
Ik hoop van harte dat we elkaar zo in Gods naam
mogen blijven bemoedigen.
Amen